

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 98/05
27.10.2005. година
Београд

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, које је по пуномоћју заједничког представника АА, заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ЖЖ", ради утврђења постојања повреде патента, забране радњи којима се повређује патент и накнаде штете, одлучујући о жалбама тужилаца изјављеним против решења Окружног суда у Зрењанину П број 1/05 од 23.6.2005. године, у седници одржаној 27.10.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужилаца и ПОТВРЂУЈУ оба решења Окружног суда у Зрењанину П бр. 1/05 од 23.6.2005. године.

О б а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Зрењанину П број 1/05 од 23.6.2005. године одбачена је тужба тужилаца ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, док су решењем истог суда П 1/05 од 23.6.2005. године одбијени су предлози тужиоца АА за обезбеђење доказа прегледом просторија и пословне документације туженог у 33, те саслушањем запослених који непосредно врше производњу препарата који су патентима тужиоца заштићени, као и предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом се предлаже забрана туженом настављања започете производње препарата "ИИ1", "ИИ2", "ИИ3", "ИИ4" и "ИИ5", те одузимање и искључење из промета све количине наведених препарата које је тужени неовлашћено произвео после 31.3.2005. године, а до правноснажног окончања овог поступка.

Против оба наведена решења тужиоци су благовремено изјавили жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијана решења у смислу члана 372. у вези члана 388. ЗПП, Врховни суд је нашао да жалбе тужилаца нису основане.

У проведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка због којих се жалба може изјавити у смислу члана 360. став 1. тачка 1. ЗПП, а не постоје ни повреде члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Врховни суд пази по службеној дужности.

И Врховни суд налази да су побијаним решењем правилно примењене одредбе члана 90, 91. и 187. Закона о парничном поступку када је тужба тужилаца ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ одбачена. Ово зато, што је одредбом члана 90. Закона о парничном поступку, између осталог, прописано и то да ако странка у пуномоћју није ближе одредила овлашћења пуномоћника, пуномоћник који није адвокат може на основу оваквог пуномоћја да предузима све радње у поступку али му је увек потребно изричито овлашћење за преносење пуномоћја на друго лице, док према одредби члана 91. наведеног Закона странка издаје пуномоћје у писменом облику. Чланом 92. истог Закона прописано је да је пуномоћник дужан да приликом преузимања прве радње у поступку поднесе пуномоћје, а суд је дужан да у току целог поступка пази да ли је лице које се појављује као пуномоћник овлашћено за заступање. Одредбом члана 187. став 2. Закона о парничном поступку прописано је да тужилац који има боравиште или пребивалиште односно седиште у иностранству дужан је да у тужби именује пуномоћника за пријем писмена. Уколико не означи пуномоћника за пријем писмена суд ће тужбу одбацити. Ставом шест одредбе члана 103. Закона о парничном поступку прописано је да се одредбе овог члана не примењују ако странка има пуномоћника који је адвокат и кад је поднесак, који је у име странке поднео адвокат, неразумљив или не садржи све што је потребно да би се по њему могло поступати суд ће га одбацити. Чланом 100. став 2. прописано је да поднесци нарочито треба да садрже означавање суда, име и презиме, назив фирме, пребивалиште или боравиште, односно седиште странака, њихови законских заступника и пуномоћника ако их имају, предмет спора, садржину изјаве и потпис подносиоца, док је чланом 92. истог Закона, ставом 1. прописано да је пуномоћник дужан да приликом предузимања прве радње у поступку поднесе пуномоћје.

Тужбу тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, написао је и потписао, оверио печатом, пуномоћник адвокат АБ. Њега је овластио пуномоћјем од 31.3.2005. године тужилац АА, а на основу генералног пуномоћја издатог од стране тужилаца ДД, ВВ, ГГ, ЋЋ и ЕЕ, којим овлашћују тужиоца АА да у њихово име и за њихов рачун може предузимати све правне радње пред надлежним судовима, државним органима, а ДД, ВВ и ГГ, овлашћују пуномоћника да по потреби може овластити у наше име и за наш рачун адвоката ради стручног заступања наших права и интереса у појединим пословима из оквира овог пуномоћја.

Утврђено је да тужиоци ДД, ВВ и ГГ, имају боравиште односно пребивалиште у иностранству, па како у тужби нису именовали пуномоћника за пријем писмена, то је суд правилно применом члана 187. став 2. Закона о парничном поступку у односу на њих тужбу одбацио, пошто је изричито прописано да тужилац који има боравиште или пребивалиште у иностранству, уколико не означи у тужби пуномоћника за пријем писмена суд ће тужбу одбацивати.

ЂЂ и ЕЕ писменим овлашћењем од 26.2.2003. године, односно 19.3.2003. године нису тужиоца АА изричито овластили за преношење пуномоћја на друго лице па зато он у име ЂЂ и ЕЕ није могао поднети тужбу Окружном суду у Зрењанину против туженог "ЖЖ", па како исту није потписао ни тужилац АА као њихов пуномоћник то је правилно Окружни суд применом члана 103. став 6. у вези члана 90. Закона о парничном поступку одбацио тужбу и у односу на ЂЂ и ЕЕ.

Правилно је одбачена и тужба тужиље АА, пошто она тужбу није потписала, а у тужби није означила пуномоћника односно уз тужбу приложила писмено пуномоћје.

Зато, како тужба тужилаца ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ, не садржи све што је потребно да би се по њој могло поступити, а тужбу је потписао адвокат то је правилном применом члана 103. став 6. ЗПП тужба тужилаца ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ одбачена, па наводи жалбе о погрешној примени материјалног права нису основани.

Правилно су решењем истог суда под истим бројем П број 1/05 истог датума 23.6.2005. године одбијени предлози тужиоца АА за обезбеђење доказа прегледом просторија и пословне документације туженог у 33, те саслушањем запослених који непосредно врше производњу препарата који су патентима тужиоца заштићени, као и предлози за одређивање привремене мере којом се предлаже забрана туженом настављања започете производње наведених препарата одузимање и искључење из промета све количине истих које је тужени неовлашћено произвео после 31.3.2005. године, до правноснажног окончања овог поступка.

Заједно са тужбом тужилац је поднео суду предлог за обезбеђење доказа. Међутим, будући да увиђај није предложио уз суделовање вештака (члан 220. у вези члана 7. ЗПП), а да суд не располаже стручним знањем из области поступка за добијање препарата екстракцијом биљака и биолошких продуката нити из области финансија и рачуноводства за извођење доказа непосредним опажањем суда у производном погону туженог у 33, за који није наведена адреса, а саслушање запослених без одређивања њихових имена и презимена, то је правилно у складу са одредбом члана 95. став 1. и 2. Закона о патентима одбијен предлог тужиоца за обезбеђење доказа. Правилно је одбијен и предлог тужиоца за одређивање привремене мере обзиром да је садржина исте суштински идентична са садржином тужбеног захтева у кондемпнаторном делу.

Зато је Врховни суд на основу члана 387. став 1. тачка 2. у вези члана 388. ЗПП одлучио као у изреци решења.

Председник већа- судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

зж